

1. vstup

Pan Miloš Rejchrt se narodil rodičům rok po 2. světové válce. Ve 4 letech se společně s 2 staršími bratry odstěhoval do Prahy. Od roku 1951 se stává Pražákem a Praze zůstává věrný do dnešních dob. Kluk, křtěný Vltavou, strávil své dětství s partou na Štvanici objevováním pražských dvorků, hraním fotbalu a neorganizovaným trávením času.

2:07 – 2:31 a ve škole nás něco učili a tam takové písničky o partizánech a pionýrech, no a doma jsme zpívali zase jiné písničky takové o pánu bohu

5:40 – 5:54 ... vo některých věcech se jak ve škole nemluví, ve škole plníme školní úlohy a k tomu patřilo to, že prostě nás osvobodil Sovětský svaz a V.I.Lenin řekl, že se máme učit....

2. vstup

Měl příjemně rozpustilé mládí. Prázdniny trávil v táborech (nenápadně církevních), musel k babičce na venkov do Velichovek. Těšil se vždy na návrat domů do Prahy.

22:17- 22:33 .. idyla venkova mě nelákala, protože ona to idyla nebyla, to byla tvrdá jako makačka, řek bych takový trošku surový zacházení

23:00 – 23:04 ... vlak mě vezl z prázdnin

23:12 – 23:25 ... a teďka já tam viděl tu plynovou kouli a ten přejezd tam čekala už šňůra aut ... a ono to už vonělo městem

3. vstup

Vždy snil o kariéře evangelického faráře. Po studiu na gymnáziu nastoupil na teologickou fakultu, kde již studovali jeho bratři, kteří chtěli vystudovat jiný obor, ale nebylo jim to umožněno, neboť jejich otec byl kazatelem Jednoty bratrské.

33:03 – 33:26 ... tehdy byli jaksi i podmínky na studium na vysoké škole byli převážně politického , kdo měl rodiče v KSČM, okamžitě, jasně ... má dobrý původ se říkalo

4. vstup

Při pobytu u rodičů v České Skalici, která byla okupována polskými vojáky na tancích, prožíval sovětskou okupaci roku 1968. Protiokupační akcím se neúčastnil. Obdivoval lidi, kteří chodili na demonstraci, ale uznával spíše odpor vyjadřovaný myšlenkami. 1.10.1968 cestuje vlakem do Švýcarska na roční studijní pobyt a zpovzdálí vše sleduje.

49:06 – 49:09 ... že my patříme na ten západ...

49:25 – 49:32 ... čili to heslo Zpátky do Evropy to tady bylo dřív než až někdy v r. 90

5. vstup

O komunistickém režimu mluví s nadhledem. Od roku 1972 teoreticky nemůže kázat, neboť je mu dán zákaz s pohružkou zahájení řízení maření státního dozoru nad církví. Během následujících let se stává kotelníkem v České Lípě a Národním muzeu. Všimá si lidí, kteří i v této době jdou proti proudu.

1:20:11 – 1:20:19 ... snažím se všimnout takovejch úžasnejch jevů, kdy proti tomu proudu stejně jde někdo jinej..

1:23:48 – 1:24:00 ... i v těch zlejších režimech se lidi stejně můžou zachovat jinak, než k čemu jsou nějak tlačeni

6. vstup

Stal se mluvčím Charty 77. Moderoval setkání v bytech a reprezentoval myšlenky před světovou veřejností. Podpisem této listiny se dostává do hledáčku STB, je pod stálou kontrolou, hlídali před domem, zaznamenávali návštěvy a byl zván na výslechy. Při pobytu ve vězení se setkává s Jiřím Diensbirem, Rumlerem a dalšími.

1:31:50 – 1:32:09 ... to trvalo až do října, u domu skoro pravidelně hlídkovalo žlutobílé auto, v něm 2 – 3 policajti, od rána od sedmi do večera do deseti hodin, kolem poledne se vystřídali, přijeli jiní, pořád tam očumovali...

7. vstup

Při svém pobytu ve Švýcarsku uvažoval o emigraci, ale nakonec se vrátil do Prahy. Neuvažoval o důvodech, proč by měl emigrovat. Ovlivnil ho výrok p. Profesora Matějčka : „Člověk má zůstat tam, kde ho pán Bůh postavil.“ O sametové revoluci se dozvěděl z televize v Ženevě ve Švýcarsku. Po revoluci se mohl vrátit k práci faráře, do politiky se nevrhnul. Je vždy optimistou. Celoživotní motto: „Naděje nezahanbuje.“ ho provází celým životem.

1:50:12 – 1:50:25 ... sázka na to, že bude mít naději a naděje je podobná optimismu, ale není to totéž, naděje je sázka na to, že to skončí dobře....